

VI. KŘEHKOST

„Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slabý, jsem silný.“ (2. Kor 12,10)

Katechismus: » Obrácením ke Kristu, novým zrozením ve křtu, darem Ducha svatého, Kristovým tělem a krví, které jsme přijali jako pokrm, jsme se stali před ním „svatými a neposkvrněnými v lásce“ (Ef 1,4), jako je před ním „svatá a bez poskvrny“ (Ef 5,27) sama církev, Kristova nevěsta. Nicméně nový život přijatý v uvedení do křesťanského života neodstranil křehkost a slabost lidské přirozenosti ani náklonnost ke hříchu, kterou tradice nazývá žádostivost; ta zůstává v pokřtěných, a oni proto při svých zkouškách v boji křesťanského života musejí být podporováni Kristovou milostí. Tento boj je bojem obrácení, jehož konečným cílem je svatost a věčný život, k němuž nás Pán nepřestává volat. « (čl. 1426 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Jednou křehkost cítíš, jindy na ni zapomeš. Zavolá-li tě, hned rozpoznáš její hlas. Je to „přítelkyně“, stín, úleva ve tvé sklíčenosti. Někdy ji následuješ, úzkostně ji stíháš, chtěl/a bys ji s mučivou dychtivostí. Kvůli ní se zříkáš dokonce toho, čeho víš, že bys neměl/a – Boha. Skrýváš ji, omlouváš ji, přikrýváš ji jako žena své dítě. Nepřestáváš ji znovu zahalovat s kradmou a houževnatou pohotovostí, strojenou a dotěrnou, která by umožnila i toho, kdo tě velmi miluje. Ty se však chceš cítit nablízku křehkosti.

Je-li od tebe vzdálená, zdá se, jakoby prázdnota omotávala tvé bytí, převracela tvůj osud a naděje se vytrácela. Vyhledáváš svou křehkost více než ženich svou nevěstu. Jsi smutný/á, když tu není a když k tobě nemluví a neprokazuje ti svou pozornost. Jsi nervózní, odpovídáš špatně, pláčeš a možná i onemocníš kvůli své bolestné křehkosti. Chceš, aby bylo kolem tebe ticho a soucit. Přál/a by sis umřít, když necítíš trápení oné bolesti, což ti nahání větší strach, nežli smrt. Trýzeň tě nahlodává, zneklidňuje, unavuje a pokořuje. Chceš se od ní osvobodit. Nechceš tuto trýzeň, ale křehkost ano! Ona jediná tě sytí a stačí ti. Je houpačkou kývající se mezi nezklidněním a vyrovnaností, mezi zkušeností pokoje když křehkost absentuje a stále větším znejišťujícím nepokojem, když je přítomná. Vyvolává v tobě opovrhující oddálení i něžné a dojímavé návraty k ní.

Stará přátelství, dávné zkušenosti, prostoduché rozkoše, afektivní uhlíky uchovávané pod popelem, odmítnuté, půvabně vyzařují jako slavnostní jiskérky v paměti, fantazii a ve smyslech. Probouzí se znovu k životu přátelé křehkosti: neopatrnost, oddálení, lhostejnost, malomyslnost a hra na schovávanou. Povrchnost je jejich ovzduším. Neoddávej se své křehkosti, jinak tě roztrhá

jako zuřivý býk, stráví tvé listí a ztratíš své plody, takže se z tebe stane suché dřevo. Bude to tvá zkáza.

Kvůli křehkosti nezakoušíš Boha, nemluvíš s Bohem a nevedeš dialog s tím, kdo jej představuje, tím méně s těmi, kdo jsou jeho obrazem – bližními. Prcháš, prodléváš, zapomínáš, bezdůvodně se obhajuješ. Studená válka, kterou je lhostejnost, je jedinou odpovědí Bohu, autoritě a bližnímu. Křehkost je tvým výtvozem, který miluješ nebo nenávidíš, dáváš jí volnost a necháváš ji bohužel žárlivě připnutou na tenké a skryté nitce. Možná předstíráš slovy, že jí pohrdáš, avšak skutky ji oceňuješ. Příliš jsi si jist odpuštěním, takže přidáváš pád za pádem ve své křehkosti. Abys nad ní zvítězil/a, musíš ji odsoudit, zošklivit si ji, bez výjimky a bez soustrastných úvah se jí vyvarovat. Nestačí omrzet si trýzeň křehkosti. Je třeba zřici se také slasti, která se v ní nachází a kterou jsi spoután/a, jíž jsi přizpůsoben/a a jejímž otrokem jsi.

Ukřižovaný je východiskem. V něm bylo a je uvolněno každé pouto hříchu, v něm je uzdravena každá rána. Jeho ranami jsme uzdraveni. Ukřižování Ježíše je cenou za tvou křehkost. Toto tvé potěšení stálo Krista tolik krve a bolesti! Nemáš soucit s Ježíšem, ale máš soucit jediné se sebou, se svým tělem. Nedožívá tě Ježíšovo vzdychání, sténání a silný křik na kříži, zato tě vždy rozcitliví tvá křehkost, navzdory každému zdravému předsevzetí. Už dost! Pokrytectví, krutost, iluze, že lze sloužit dvěma pánům, jsou lešením, vystavěným úvahami a pocity satana a budovaným den po dni jeho vlastníma rukama. Vyhod' pryč tuto róbu! Boj se jí, protože takovým náčiním nad tebou vyhrál zlý duch, když vykořenil tvé nejhlubší a nejodvážnější přesvědčení, která by tě jednoho dne přivedla radostně k velké volbě tvého nádherného povolání.

Předsevzetí:

**Kdykoliv se budu nacházet v křehkostech, přijmu je s pokorou!
Takto přijaté křehkosti totiž pobízí vůli k ještě větší lásce vůči Pánu!**

Myšlenka na závěr:

„Nehleď na křehkost ve které padáš, ale spíše se dívej na Krista, který ti umožní znovu vstát a zůstat na nohou.“ (Mons. P. Gaeleone 8. 4. 2003)

Srdečně zveme a těšíme se

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

18.00 modlitba růžence a možnost svátosti smíření

18.30 mše svatá

po mši krátká adorace

po adoraci sdílení a malé občerstvení

Katecheze a další informace nalezneš: <http://spolotcepia.signaly.cz/>